Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6664/2025
06.02.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зорица Мандић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Златко Чудић, адвокат из ..., ГГ и ДД, обе из ..., Република ..., чији је заједнички пуномоћник Бојана Игњачевић Вукасовић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2973/23 од 16.01.2025. године, у седници већа одржаној 06.02.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2973/23 од 16.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених ГГ и ДД за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П 1033/21 од 21.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је по основу одржаја стекла ванкњижно право својине на стану бр. ... у улици .... бр. ... у ..., што су тужени дужни да признају и трпе и омогући тужиљи да се без њихове посебне сагласности изврши упис права својине на предметном стану у катастру када се за то стекну услови. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да солидарно накнади туженима ББ и ВВ трошкове поступка у износу од 160.125,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да солидарно накнади туженима ГГ и ДД трошкове поступка у износу од 160.125,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2973/23 од 16.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1033/21 од 21.02.2023. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужене ГГ и ДД су поднеле одговор на ревизију тужиље.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП(„Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23-други закон) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. Ревизија је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП. Међутим, у ревизији се одређено не наводи која то евентуално битна повреда одредба парничног поступка није примењена или је неправилно примењена, а која је била или могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ЂЂ, чији су правни следбеници тужени ББ и ВВ и сада пок. ЕЕ, чији су правни следбеници ГГ и ДД, били су сувласници са по ½ идеалних делова на стану број ... у улици ... бр. ... у ..., који су стекли током трајања брачне заједнице по основу Уговора о изградњи-куповини, закљученог 07.06.1972. године и Уговора о подели брачне тековине од 06.12.1995. године, овереним пред Другим општинским судом у Београду под Ов бр. .../... од 12.01.2005. године, а где су сами живели све до њихове смрти. Сада пок. ЕЕ преминула је 23.07.2004. године и после њене смрти у стан су дошли њени рођаци да би помогли сада пок. ЂЂ, који је преминуо 19.08.2004. године. У поседу стана после његове смрти су били рођаци сада пок. ЕЕ, око два месеца, после чега су се вратили у Републику ..., где живе. Тужиља је била комшиница са сада пок. ЕЕ и ЂЂ и на предметном стану је обила две браве на улазним вратима стана, извалила металну шипку са врата и рагастола, скинула постојећа улазна врата и поставила нова са новом заштитном бравом и од тада је у поседу стана, о чему је вођен поступак ради сметања поседа пред Првим основним судом у Београду П 849/12, у ком је правноснажним решењем од 01.11.2012. године, утврђено сметање поседа. Завештањем пред сведоцима од 23.07.2004. године, сачињеног на дан смрти сада пок. ЕЕ, сада пок. ЂЂ је за тестаменталног наследника на предметном стану означио тужиљу, о чему је вођен поступак ради утврђења пуноважности наведеног завештања покренут од стране сада пок. ЖЖ, братанице сада пок. ЂЂ, а мајке тужених ББ и ВВ, које је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 57177/10 од 20.12.2013. године, поништено, из разлога што на дан сачињавања писменог завештања сада пок. ЂЂ није био способан да правилно расуђује и схвати значај и последице закључења тог правног посла.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиље за утврђење ванкњижног права својине на предметном стану по основу одржаја, уз закључак нижестепних судова да нису били испуњени услови за стицање права својине из одредби члана 20, 28. став 2. и 4. и члана

36. Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ“ бр. 6/80 и 36/90, „Службени лист СРЈ“ број 29/96 и „Службени гласник РС“ број 115/2005), јер је тужиља у посед стана ступила на противправан начин, обијањем браве после смрти сада пок. ЂЂ, како је то утврђено у поступку за сметање поседа који се водио пред Првим основним судом у Београду, као и да је основ за стицање својине на предметном стану са ½ идеална дела могло да буде завештање које је сачинио сада пок. ЂЂ, али за које је правноснажном пресудом Првог основног суда утврђено да није пуноважно. Према томе, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да савестан и законит држалац непокретне ствари, на коју други има право својине, стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 10 година. Одредбом става 4. овог члана прописано је да савестан држалац непокретне ствари, на коју други има право својине, стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 20 година.

Одредбом члана 72. став 1. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да је државина законита ако се заснива на пуноважном правном основу који је потребан за стицање права својине и ако није прибављена силом, преваром или злоупотребом поверења. Одредбом става 2. овог члана прописано је да је државина савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова. Одредбом става 3. овог члана прописано је да се савесност државине претпоставља.

Дакле, како после смрти сада пок. ЂЂ државина тужиље није била законита, јер је прибављена силом, обијањем браве на улазним вратима предметног стана и заменом истих, а при том државина није ни савесна, јер је накнадно утврђено да поменуто завештање није пуноважно, то нису испуњени услови за стицање права својине тужиље на предметном стану на основу одржаја из одредби члана 28. став 2. и 4. Закона о основама својинскоправних односа.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да су судови законитост и савесност државине тужене на предметном стану ценили у односу на период после смрти ЂЂ (2004. године), а не у односу на период од 1990. године, када су сада пок. ЕЕ и ЂЂ дали тужиљи кључеве стана, као и да се она бринула о њиховим животним потребама и са истима имала усмени споразум, с обзиром на то да ни за тај период нису испуњени услови за стицање права својине на основу одржаја. Ово зато што из утврђеног чињеничног стања произлази да тужиља није доказала постојање пуноважног правног основа који је потребан за стицање права својине, а који је неопходан за законитост државине. Савесност тужиљине државине, иако се претпоставља, код непостојања пуноважног правног основа за стицање својине не постоји. Имајући у виду наводе тужиље да се бринула о животним потребама сада пок. ЕЕ и ЂЂ, тужиља је знала да предметни стан није њен, па је њена државина несавесна.

Ревизијом се указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, осим у случају из одредби члана 403. став 2. ЗПП.

При том, како се одбија као неоснована ревизија тужиље, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Одредбом члана 154. став 1. ЗПП прописано је да суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узму у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Према томе, ценећи све околности, трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен захтев тужених ГГ и ДД на име одговора на ревизију сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 414. став 1. и 165. став 1. ЗПП одлучио у изреци.

Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић